Dintre ploi, unele

Sting tigara cu gesturi aproape precise si-mi alung zâmbete nepermise catre spatele-nicaieri; e gestul meu secret de singuratate. Nu îmi pot administra fricile, nedumeririle sau prea lungile bucurii cu atitudini conforme si conventionale; probabil ca atunci când am construit ceea ce avea sa alcatuiasca viitorul meu alfabet de stari, m-am încurcat si am facut asocieri inedite - hai, nu inedite, prea ma dau mare - dar diferite si fara noima; pâna sa îmi dau seama, erau deja familiare, intime, nesuferite - deci fara putinta de a mai scapa de ele.
Din tristete - zâmbesc, încercata de bucurii ma apuca un tremur spasmodic, iar de celelalte ce sa mai zic...nici nu stiu foarte exact "cum fac" la durere, nu mi s-a spus ulterior de nici un supravietuitor - asa ca îmi pot imagina orice, chiar si o pseudo criza epileptica.
Stau la o masa complicata; e seara, sunt într-un bar cu reclame la "Lucky Strike", pe pereti - niste afise scorojite care povestesc clipa perfecta de la începutul vietii perfecte dintre o tânara blonda (blondes are more fun...) si un aratos în blugi, pe motor care cred ca fumeaza tigari - aici povestea se voaleaza, sunt evazivi, discreti si subîntelesi. Dar fata are o fusta scurta de blugi, cizme ciocate, o ie alba si brate de regina. Vinde într-un magazin de mirodenii, condimente, pâine proaspata si când îl vede pe tânar - abia descalecat de pe motocicleta - intrând în magazin, întoarce placuta pe care scrie "deschis". the end.
Masa are ocupanti si câteva scaune goale care-si spun povestea explicit: în dreptul unuia -o scrumiera plina, cu o tigara aproape întreaga stinsa prost, care fumega; alaturi, un servetel ud si plin cu pete de ruj - o poveste înca neterminata; probabil au plecat împreuna sau ea s-a lasat ajunsa înainte sa urce în taxi; sau s-a dus la el si îl asteapta gata plânsa si dispusa sa-si primeasca bonbonul de dupa.
Pe personajele care ma întovarasesc în noaptea asta halucinanta nu le-ai putea gasi nici în combinatiile interesante pe care le produce incinta unui troleibuz - nu, tren mai degraba.
Un batrân cu ochi umezi si haina cu umeri strâmti; îsi sterge din când în când ochii-nasul-gura cu o batista. Un barbat cândva splendid, putin apus, putin patinat - cu urme de putere - adica de rautate. Doua fete - ati observat fenomenul pe strazi? Sunt aceleasi doua, tinere, chicotesc sau îsi spun ceva în soapta, intra-ies din magazine, au ochelari negri si sunt preocupate sa nu para preocupate. Cele de la masa mea sunt frumoase, subtiri si destul de nedecise între stilul hippie si cel habar n-am cum se mai numeste acum, sa zic disco.
Mai pot vedea - daca ma uit putin peste umar, în dreapta mea- tânarul actor standard: dezamagit de orasul de provincie care l-a sufocat, i-a furat hamletul si nu i-a dat în schimb decât o glorie îndoielnica, votca si rubrica scurta de "cultura" de la televiziunea locala - caci cum ar putea ha ha sa fie aceasta rubrica si altfel decât

scurta într-un oras mic-mort-gri ca acesta?
Barbatul cândva puternic scrie într-una în agenda.
Vorbim si totusi nu purtam o conversatie; mestecam bucati de idei pe care le scuipam din când în când fara nici o cadenta, înspre nimeni. Fetele îsi mai soptesc uneori câte ceva. Actorul bea.
Am fost maturati de ploaie de pe terasa unde dintr-o data noaptea s-a amestecat cu frunzele, cu luna, cu apa, cu chelnerita somnoroasa. Am ajuns în bar si nu înspre casele noastre din varii motive, iar la aceeasi masa din nici unul - cel putin din nici unul cunoscut noua.
- Am ascultat ieri toate discurile cu Julio Iglesias. Era un cântec, nu-i mai stiu versurile; nici melodia n-o mai am bine în cap; l-am cautat toata ziua...stiu precis ca era pe un disc....se târguieste rugator batrânelul cu neantul...
Ascult fara sa vreau sa raspund; de obicei empatizez cumplit cu cei din jur, mai ales daca sunt pedepsiti cu vârste lungi, mi se strânge inima si am senzatia ca nu voi mai scapa niciodata din plasa asta deasa de compasiune pâna nu le pot da ceva bani sau atentie sau macar tinerete vesnica.
- Noi mergem la toaleta-ne informeaza fetele dupa o scurta si tainica deliberare. Daca ne cauta, spuneti-i sa ne astepte, venim repede.
Aceeasi apatie ne lasa inerti la nevoile lor de orice natura; nici macar nu întrebam cine trebuie sa le caute.
Usa care împarte asa de dureros de distinct lumea de afara de enclava asta umeda, plina de fum, de oameni si de pahare se deschide din când în când ezitanta. Nu iese nimeni - doar câte un întârziat intra zgribulit, ud, întors în el.
Ceva ma sâcâie, nu stiu sa dau un nume exact la ceea ce simt; ceva nu înteleg - asta nu e ceva nou - si totusi sunt iritata,parca mi s-ar duce într-una fire de la ciorap.
-Am pierdut...nu-l mai stiu...am pierdut-o...
Pâna la urma batrânelul e cel mai vorbaret; ma asteptam la barbatul -cândva-ceva ...genul lui e cel care întotdeauna are ceva de spus si de pus la punct; o teorie care daca s-ar aplica în economie am câstiga bogatii fabuloase, onoruri, covor rosu la intrarea în UE, poate chiar si o cupa în fotbalul international; ceva legat de turismul românesc sau de agricultura, de micii si tuica de pe steagul national.Dar el scrie, scrie si sterge, se uita în urma pe paginile agendei si revine; poate sunt întâlniri de afaceri ratate? Prelegerea la universitate pe care nu si-a pregatit-o înca? Discursul spectaculos pe care îl va rosti în fata noilor colegi de partid...unul sigur mai bun, mai drept, mai viteaz decât cel din care a plecat? Ce bine ar fi sa îmi pun întrebarile astea...ce grozav si gustos si zemos ar fi sa îmi mai pun orice fel de întrebari...
Usa se deschide într-una; din ce în ce mai des. Nu iese nimeni. Câte suflete se pot chinui într-un loc atât de strâmt? Si de ce?
Iata! Încep sa ma mir. Ura; întrebari!!!
Deocamdata mi le pun doar mie, dar simt cum iritarea aceea surda capata contur si cum nu mai pot scapa de ea ca de o mâncarime
-De cât timp suntem aici? De ce nu plecam? De ce vin într-una oameni?
Actorul nu ma aude - cred ca a adormit. Barbatul mârâie ceva, e deranjat de zgomotul pe care îl fac - sunt convinsa ca, preocupat de ce scrie acolo, în agenda

aia soioasa - nu îl percepe ca pe o emisie coerenta compusa din cuvinte finite.
Batrânelul ma asculta cu atentie si îmi raspunde amabil,cu ochi umezi:
-Am pierdut...nici nu mai stiu...
Doamne, astia-s prosti rau - îmi zic, dar stiu ca e mult mai mult de atât si ma apuca spaima...Zâmbesc natâng...
-De ce nu pleaca nimeni?
-Pleaca tu daca poti, latra catre mine barbatul, vadit deranjat.
-Binenteles ca pot si o si fac chiar în clipa asta.
Binenteles ca picioarele devin grele, inerte, ca în visele proaste
Deja râd... Îmi aluneca lacrimi, prind una în coltul gurii - e sarata si are gust de lapte de mama. Cred ca m-as putea hrani cu lacrimi; au aroma si sensul mâncarii primordiale.
Ma uit la batrânel; îi pun mâna pe umar si îl mângâi în timp ce-l întreb:
- Unde e?
- Cum unde, îmi raspunde mic, adunat si din ce în ce mai lichid; toate sunt ude pe fata lui... a murit; luna trecuta...am fi împlinit 40 de ani de casatorie...ascultam serile cu ea Julio Iglesias. Era o melodie...nu-i mai stiu cuvintele ...
Stiu;acum stiu ...si era atât de simplu...
- Tu? îl întreb direct, precis pe barbat
- M-a parasit...uite...îi scriu o scrisoare...încerc sa o aduc înapoi
Îl scutur si îl trezesc cumva si pe actor care bâiguie jumatati de cuvinte terminate doar de ochii lui tâmpi si goi.
-Ce i-ai facut? îl iau la rost repede, sa nu aiba timp sa se dezmeticeasca
-Am fugit...mi-a spus ca asteapta un copil si ca e al meu...ce proasta...cine mai avea nevoie de...îsi cauta o idee... ceva naucitor de inteligent care sa îi înobileze neputinta...
-Nu vedeti? Sunteti chiar orbi? Eu am fost parasita sau am parasit...nici nu mai stiu...stiu doar ca sunt singura...Nu vedeti ca asta e iadul nostru...nu vedeti ca toti de la mesele din jur sunt singuri...toti...toti...si mai vin într-una...iar noi nu putem iesi...Nu vedeti, orbilor?
Dar fiecare îsi vede de ale sale; se întorc dinspre mine, se dezic, sunt usor jenati ca si când ar fi asistat la o criza de epilepsie.
Eu râd si tremur...
Stiu ca nu pot iesi pe usa aceea; stiu ca are un rol : de a înlesni intrarea fluturilor de noapte si de a nu-i mai lasa sa iasa.Închid ochii si strivesc o lacrima fara gust.
Vreau sa nu mai stiu si nu stiu cum se face - niciodata nu mi-au reusit magiile - dar deodata simt un aer rece, fosnete, mirosuri, un clopotel...nu îndraznesc sa deschid ochii...simt miros de scortisoara si de pâine proaspata...
Ma uit cu teama printre gene. E lumina de zi dincolo de ele...ma uit la mine în jos...în joooos ca sa fiu mai exacta, pentru ca am niste picioare lungi si - doamne, oare nu-i pacat sa spun ca perfecte daca ele chiar asa sunt?
Îmi aranjez bluza alba, îi dau în jos un umar si cu un mers sigur pasesc dincolo de tejghea. Tocmai a intrat un tânar în magazinul meu. Fumeaza Lucky Strike, e un barbat minunat iar eu nu mai am timp...îmi trec mâna prin parul lung, blond în timp ce agat de usa magazinului tablita cu "închis"...the end.

© Iulia Schiopu

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	Dint

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri? ☐

OK

